INTERVISTË ME VANGJUSH VELLAHU

Tiranë
Kohëzgjatja: 22 minuta

Të pranishëm:

1. Vangjush Vellahu (I intervistuari)
2. Diona Budima (Intervistuesja)
3. Ana Morina (Kamera)

Diona Budima: Përshëndetje.

Vangjush Vellahu: Përshëndetje.

Diona Budima: A mund ta thoni emrin dhe mbiemrin tuaj të plotë për regjistrim dhe të na prezantoni shkurtimisht me veten? Na tregoni pak për formimin tuaj dhe se si keni arritur te praktika artistike që zhvilloni sot.

Vangjush Vellahu: Në rregull. Quhem Vangjush Vellahu, jam nga Pogradeci dhe jetoj e punoj mes Berlinit dhe Tiranës. Kam studiuar art, konkretisht dizajn dhe art, në Bukuresht dhe në Kili. Sa i përket praktikës sime të tanishme… Nuk do të thosha se kam një praktikë të tanishme. Mendoj se është më tepër një vazhdimësi… Po, është një projekt shumë i gjatë, me të cilin merrem prej shumë kohësh. Prandaj, qëndrimi në vilë, ardhja ime këtu, ishte më tepër një ndërprerje dhe një mundësi për ta rimenduar praninë time këtu. Siç e përmenda më herët, kam qenë larg për një kohë të gjatë, ndaj doja ta shfrytëzoja vilën, ose rezidencën këtu, si mundësi për të qëndruar për njëfarë kohe dhe për t'u rilidhur me Shqipërinë, Tiranën dhe rajonin.

Prandaj, nuk do ta konsideroja këtë si praktikën time të tanishme. Mendoj se kohën në vilë e shfrytëzova kryesisht për t'u riorientuar, për t'u përqendruar sërish te teoria dhe, në fakt, për të lexuar. Pjesën më të madhe të kohës këtu e kalova duke lexuar, duke mbajtur shënime dhe duke shkruar. Por nuk do të thosha se kjo është praktika ime. Në të vërtetë, është një dalje jashtë praktikës sime dhe një përpjekje për të bërë diçka ndryshe.

Diona Budima: Cila është praktika juaj?

Vangjush Vellahu: Kryesisht punoj me video dhe botime, por…

Diona Budima: A trajtoni ndonjë temë të caktuar?

Vangjush Vellahu: Po. Ekziston një temë e veçantë me të cilën jam marrë: ideja e mosnjohjes, ose e shteteve të panjohura. Pikënisja është Kosova, e më pas shqyrtoj edhe shtete të tjera me status të ngjashëm me të, si Tajvani, Sahara Perëndimore, Palestina e kështu me radhë. Ky ka qenë projekti im afatgjatë gjatë dhjetë viteve të fundit.

Diona Budima: Çfarë lloj videosh realizoni?

Vangjush Vellahu: Nuk e di si do t'i kategorizoja këto video. Janë thjesht video të shkurtra që i realizoj në këto vende, ku edhe intervistoj njerëz, zakonisht një ose dy persona. Pra, është një ndërthurje e ditarit të udhëtimit me… Nuk mendoj se vetë videoja është thelbi, edhe pse ajo është rezultati përfundimtar. Mendoj se vetë procesi ka qenë shumë i rëndësishëm për mua, sepse më ka ndihmuar të kuptoj gjeografitë nacionaliste që fshihen pas këtyre vendeve shumë të veçanta, pas këtij lloj patriotizmi, apo pas vetë rajonit.

Nuk dua të hyj shumë në hollësi për këtë, sepse është një temë pak më e ndërlikuar dhe, në fakt, jam ende duke punuar për të, sidomos për pjesën përfundimtare, por…

Diona Budima: A mund të na përshkruani atëherë fokusin e hulumtimit tuaj këtu në vilë? Çfarë forme mori ai dhe çfarë prezantuat gjatë ditëve të studiove të hapura?

Vangjush Vellahu: Po, pra, ideja ishte që ta vazhdoja këtu projektin për të cilin sapo fola, sepse jam duke përgatitur botimin e dytë, i cili është edhe pjesa përfundimtare e këtij projekti gati dhjetëvjeçar. Por vila, në njëfarë mënyre, më ndali. Edhe pse nuk kam ndonjë lidhje të drejtpërdrejtë me vilën, pra nuk është se nuk mund të flija aty. Nuk e kisha atë lloj problemi, atë narrativën e tipit: "Si mund të flesh aty?" e kështu me radhë. Nuk mendoj se kisha ndonjë problem të drejtpërdrejtë me vilën. Por mendoj se vetë vila… po, thjesht më pengoi ta vazhdoja atë që po bëja. Kështu që vendosa ta ridrejtoja fokusin dhe të merresha kryesisht me lexim. Më falni, cila ishte pyetja juaj edhe një herë?

Diona Budima: Fokusi i hulumtimit tuaj dhe forma që mori. Mund të na përshkruani nyjet dhe arsyen pse vendosët të…

Vangjush Vellahu: Në fakt, ekziston një lidhje mes projektit tim dhe këtij projekti. Siç thashë, bëhet fjalë për përpjekjen për ta kuptuar mosnjohjen. Nuk… Dua të them, pikënisja është Kosova si formë juridike, por në të vërtetë kjo lidhet me shqiptarët e shpërndarë nëpër Ballkan, me mënyrën se si u prenë kufijtë dhe me procesin e ballkanizimit, për ta thënë shkurt. Nga kjo pikëpamje, më ka interesuar të kuptoj pse Shqipëria arriti të mbijetonte pas vitit 1912, ose pse Kosova arriti të mbijetonte. Doja të kuptoja pse vende të tjera e kanë më të vështirë të mbijetojnë në këtë kuptim.

Në njëfarë mënyre, kjo lidhet edhe me projektin në vilë, sepse mendoj se ishte pikërisht ajo që më shtyu të merresha me këtë temë. Pastaj projekti në vilë u bë një vazhdimësi e saj, por njëkohësisht më ndali. Kishte disa faktorë. Njëri prej tyre është ndryshimi i shpejtë i Shqipërisë, e sidomos i Tiranës, madje edhe i vetë vilës, e cila po shndërrohet në atë që është sot. Edhe rezidentët që qëndronin këtu kishin njëfarë lidhjeje me këtë proces. Sapo del nga vila, ndesh shumë të huaj. Nuk e kam fjalën për turistë, por për njerëz që kanë marrë pozita të caktuara në Shqipëri. Pastaj është edhe orientimi politik i Shqipërisë, e cila po orientohet jashtëzakonisht shumë drejt Perëndimit.

Mendoj se ky kombinim faktorësh krijoi tek unë nevojën për të hulumtuar pak më shumë. Nuk dua ta përdor fjalën "orientalizëm", por doja të hulumtoja më thellë se çfarë është në të vërtetë kjo dukuri, sidomos në aspektin historik, pas vitit 1912. Sepse, të paktën për mua, ka pasur shumë pak kohë për t'u marrë me të kaluarën e Shqipërisë, me historinë e saj. Fatkeqësisht, nuk kam mësuar shumë për të. Prandaj, më duhej ta plotësoja këtë boshllëk. Gjatë kësaj periudhe gjeta disa libra që m'u dukën jashtëzakonisht të rëndësishëm, përfshirë edhe libra të autorëve vendas: Hasan Kaleshi, Enis Sulstarova dhe Piro Rexhepi. Për mua, ata ishin shumë të rëndësishëm për t'u rilidhur sërish me rrëfimin shqiptar.

Pastaj fillova të merresha me këtë çështje. Siç thashë, edhe rezidentët patën ndikim tek unë: mënyra se si e perceptonin vilën, si reagonin ndaj saj, si reagonin ndaj rrëfimit shqiptar, çfarë dëshironin të prodhonin rreth saj, si donin të flisnin për të e kështu me radhë. E gjithë kjo krijoi nevojën për të mbledhur materiale, për të lexuar, për të grumbulluar informacione, për të shkruar diçka dhe për ta kopjuar materialin diku tjetër. Prandaj i quajta "nyje". Nuk bëhet fjalë domosdoshmërisht për t'i lidhur gjërat me njëra-tjetrën e për të krijuar një lloj… Po, nuk do ta quaja narrativë, por një lloj tërësie historish të ndërlidhura, të cilat kthehen në të kaluarën dhe pastaj rikthehen në të tashmen.

Diona Budima: Dhe gjithsej ishin 19 nyje.

Vangjush Vellahu: Po, gjithsej ishin 19 nyje.

Diona Budima: Ato ishin vendosur në formën e kodeve QR?

Vangjush Vellahu: Po. E kuptova se mënyra më e lehtë ishte kjo, sepse nuk mund të printoja thjesht fletë të tilla. Për më tepër, materialet fillimisht ishin përgatitur në anglisht, kështu që më duhej t'i përktheja edhe në shqip. Ideja e kodeve QR ishte që vizitorët të mund ta eksploronin vilën duke i kërkuar ato nëpër hapësirë dhe pastaj duke i skanuar. Pas skanimit, mund të zgjidhnin nëse dëshironin t'i lexonin në anglisht apo në shqip. Ishte menduar të funksiononte paksa si lojë, por, sigurisht, nuk funksionoi, sepse kishte shumë për të lexuar. E kuptova se askush nuk do të kishte kohë t'i lexonte të gjitha materialet.

Përveç kësaj, përgatita edhe një broshurë që njerëzit mund ta merrnin me vete dhe t'i skanonin kodet në shtëpi, nëse dëshironin t'i lexonin.

Diona Budima: Dhe tekstet janë… marrin formën e një ditari personal, por edhe forma të tjera…

Vangjush Vellahu: Diçka e tillë, po.

Diona Budima: Pra, janë mjaft të ndërthurura.

Vangjush Vellahu: Po, pikërisht. Nuk është një vepër në kuptimin e zakonshëm. Siç po them, është më tepër një përmbledhje mendimesh. Në këtë pikë, për mua nuk ishte aq e rëndësishme nëse ato ishin mendimet e mia apo të dikujt tjetër. E rëndësishme ishte që, në njëfarë mënyre, të lidhnin kohën dhe hapësirën. Sepse, për mua, ky është problemi: kam vazhdimisht ndjesinë se gjërat po shkëputen nga njëra-tjetra, sikur të mos ketë të kaluar apo të ardhme.

Disa gjëra vendosen në një cep shumë të caktuar, me qëllim, si të thuash, dhe duan që ne t'i shohim vetëm në atë mënyrë. Edhe kur flasim tani për vilën, të paktën nga ajo që kam vërejtur te rezidentët, ekziston një ide e përbashkët për të. Kur mbërritën këtu, dukej sikur të gjithë e dinin tashmë përgjigjen e pyetjes "Kush ishte Enver Hoxha?" — një përgjigje e tipit Wikipedia: shtypës, kriminel. Për mua, çështja nuk është nëse kjo është e vërtetë apo e pavërtetë.

Vangjush Vellahu: Problemi, për mua, ishte se këtij rrëfimi i mungonte kompleksiteti. Kur e paraqet diçka vetëm si të mirë ose të keqe, humbet pamjen më të gjerë.

Diona Budima: Po. Ekziston një vijë shumë e hollë mes rehabilitimit të një vendi problematik dhe transformimit të tij në një mënyrë që ua rikthen hapësirën brezave të ardhshëm. Do të doja të dëgjoja më shumë se si mendoni se është negociuar kjo vijë e hollë. Në njërin prej teksteve të nyjeve tuaja shkruani — po citoj: "Shndërrimi i vilës së Hoxhës në një rezidencë artistike paraqitet zyrtarisht si një gjest i rigjallërimit kulturor, por ky riemërtim rrezikon ta estetizojë kujtesën autoritare dhe ta zhveshë atë nga e kaluara dhe pesha e saj politike e historike." A mund të na tregoni pak më shumë për këtë?

Vangjush Vellahu: Siç thashë, gjërat janë shumë më komplekse. Nuk do të thosha se vila është vetëm kjo, apo se dikur ishte vetëm ajo, ose se tani po shndërrohet vetëm në këtë. Mendoj se shumë gjëra janë të ndërthurura. Në momentin që krijon një rezidencë dhe sjell këtu, le të themi, një grup prej dhjetë personash për nga tre muaj secilin, nuk e di saktësisht cili është qëllimi, por për mua tre muaj nuk janë aspak të mjaftueshëm për… Dhe dua ta bëj të qartë edhe një gjë: kur erdha këtu si rezident, unë nuk e pashë as vilën, as Shqipërinë si thjesht një rezidencë tjetër artistike. Nuk mundesha. Ishte e pamundur për mua.

Mbase ky ishte edhe gabimi im: të mendoja ose të dëshiroja që edhe të tjerët të mos e shihnin në këtë mënyrë. Sepse është ndryshe kur shkon në një rezidencë në Paris ose, nuk e di, në Gjermani. Por mendoj se kur vjen këtu, gjërat ndërlikohen. Në këtë kuptim, pata ndjesinë se vila po shndërrohej sërish në një lloj spektakli, sidomos po të shohësh hapjen e rezidencës dhe ato tri ditë. Kthehet në një lloj shfaqjeje, gjë që nuk është domosdoshmërisht problem. Është argëtim. Por problemi është se… Siç thashë, për mua nuk ishte problem të flija këtu.

Nëse pyet njerëzit më të moshuar, me siguri do të thonë: "Si mund të flesh aty?" Mund vetëm të imagjinoj se brezat që vijnë pas nesh ndoshta as nuk do ta dinë se çfarë kuptimi ka pasur kjo. E kam fjalën për të gjitha këto nocione. Pra, vjen në vilë dhe brenda nuk merr asnjë informacion. Dua të them, tani ka një tekst të vogël — ose më parë kishte — që shpjegonte diçka për vilën, por nuk mendoj se… Po, nuk mendoj se ka pasur ndonjëherë një kontekst vërtet të mirë…

Diona Budima: Një kontekst?

Vangjush Vellahu: Po, një kontekst për vilën. Mendoj se, në këtë kuptim, ekziston rreziku që ajo të kthehet në një lloj… Po, në një formë spektakli. Pastaj është edhe një problem tjetër. Nuk dua të hyj shumë në hollësi, por kur erdha në hapjen e sesionit të parë, vura re se po silleshin shumë tema nga jashtë. Ato janë shumë të rëndësishme në kontekstet prej nga vijnë, por mua m'u dukën pak të lidhura me realitetin këtu. Sepse mendoj se ekziston një trekëndësh, ose një ndërlidhje, që zakonisht e përshkruajmë përmes gjinisë, racës dhe klasës. Ndonjëherë kam ndjesinë se vetëm dy prej këtyre temave po përshtaten dhe po përkthehen siç duhet në shoqërinë shqiptare, të paktën kohët e fundit, përmes fondeve evropiane e kështu me radhë.

Ajo që lihet vërtet pas dore është klasa shoqërore, dhe askush nuk dëshiron të flasë për të. Mendoj se kjo krijon që në fillim një çarje, e cila ma vështirëson edhe trajtimin e dy temave të tjera. Dhe përsëri kthehem te ideja e spektaklit…

Diona Budima: Dhe, nëse është një spektakël, për vështrimin e kujt është, sipas jush?

Vangjush Vellahu: Po, kjo është një pyetje e mirë. Mendoj se edhe ju vetë mund ta kuptoni përgjigjen. Duhet të shohim, për shembull, kush është themeluesi, si… Njëra prej nyjeve të mia kishte pikërisht të bënte me kuptimin se si lindi kjo nismë. Për mua ishte e rëndësishme ta dija, sepse, po të isha në Paris, ndoshta nuk do të më interesonte aq shumë. Por, duke qenë këtu, ishte e rëndësishme për mua të kuptoja se si u krijua kjo rezidencë. Dhe mendoj se kjo të çon drejtpërdrejt te pyetja: "Për vështrimin e kujt është kjo?"

Dhe, sigurisht, mendoj se kjo nuk vlen vetëm për vilën. Në përgjithësi, ekziston një vështrim perëndimor, një mënyrë e caktuar të të parit… Këtu kthehemi përsëri te orientalizmi, te Enis Sulstarova e të tjerë. Flasim për nevojën që Shqipëria ta riorientojë dhe ta përshtatë sërish të gjithë ideologjinë e saj drejt Perëndimit. Kjo, në vetvete, nuk do të ishte problem për mua. Problemi lind kur ekziston nevoja për të fshirë diçka nga e kaluara. Pra, nuk bëhet fjalë vetëm për orientimin drejt një drejtimi të ri, por edhe për fshirjen e asaj që ke lënë pas.

Mendoj se pikërisht kjo e krijon problemin dhe e bën problematik këtë vështrim shumë perëndimor.

Diona Budima: Pra, a mendoni se ky vështrim perëndimor nuk na drejtohet vetëm nga organizata

perëndimore, si ArtExplora, por është edhe diçka që e kemi përvetësuar vetë…?

Vangjush Vellahu: Patjetër që është edhe i yni, por, siç thashë, ky është një proces shumë i gjatë. Nuk filloi me ArtExplora-n apo me vilën. Ka vazhduar për një kohë shumë, shumë të gjatë. Mund të kthehesh pesëqind apo gjashtëqind vjet pas, ose mund të kthehesh njëqind vjet pas. Është interesante, sepse mendoj se edhe vila, ose Enver Hoxha, bëhen një pikë interesante për ta shqyrtuar këtë çështje. Enis Sulstarova kishte një hartë orientalistike interesante, e cila e paraqet Shqipërinë duke kaluar herë nga Lindja e herë nga Perëndimi, në periudha të ndryshme historike.

Pastaj vjen Enver Hoxha, i cili e orienton Shqipërinë drejt Lindjes, fillimisht drejt Bashkimit Sovjetik e më pas drejt Kinës. Kjo e bënte Shqipërinë të papranueshme në logjikën perëndimore. Pra, po, përsëri po kaloj nga një periudhë dhe hapësirë në tjetrën, por çështja është e ndërlikuar. Nuk dua ta reduktoj këtë temë te ArtExplora. Për mua, ArtExplora është thjesht një projekt tjetër. Nuk është elementi themelor, por është një pjesë tjetër e këtij mozaiku të tërë.

Diona Budima: Gjatë kohës suaj këtu, a keni bashkëpunuar me ndonjë studiues, shkrimtar apo komunitet vendas?

Vangjush Vellahu: U përpoqa. Në fakt, u përpoqa të… Nisma ime e parë ishte të punoja me dy rezidentë të tjerë: një person nga Shqipëria, i lindur jashtë vendit, dhe një person nga Gjermania. Të dy ishin rezidentë këtu.

Ndërprerje në intervistë: *[Intervista u ndërpre në këtë pikë.]*

Vangjush Vellahu: Doja të bëja diçka me Fatosin, sepse një herë përfunduam në Spaç dhe, për mua, ishte interesante të shihja se si ai vend ishte në të vërtetë e kundërta e vilës, të paktën në aspektin ideologjik. Atje po ndodhte diçka vërtet e çuditshme. Së pari, Spaçi konsiderohet monument historik, prandaj duhet të mbrohet nga shteti. Por kjo nuk ndodh dhe vendi është lënë tërësisht në rrënoja. Pastaj pati edhe një protestë kundër një regjisori që dëshironte të realizonte një film për… Ishte një ngjarje, mendoj se në vitin 1973, nuk më kujtohet saktësisht, një lloj rezistence kundër komunizmit. Ishte hera e parë në historinë e komunizmit që u ngrit flamuri shqiptar pa yllin.

Problemi me projektin ishte se po fshiheshin shumë gjurmë arkeologjike — nëse mund ta quaj kështu — të Spaçit të sotëm. Pra, ishte një situatë e çuditshme. Pastaj ishte edhe Fatos Lubonja, i cili po rrëfente për ndryshimet e bëra qëllimisht në atë vend, me synimin për ta shndërruar në një lloj spektakli turistik në të ardhmen, në një atraksion. U përqendrova shumë te rrëfimi i këtij vendi dhe u përfshiva thellë në të. Prandaj doja të bëja diçka me Fatosin, por kjo do të nënkuptonte përsëri ndryshimin e fokusit tim dhe kthimin te e kaluara. E kaluara është e rëndësishme për mua, por unë vërtet doja të shihja se çfarë po ndodh në të tashmen.

Doja ta kuptoja vilën e së tashmes, jo vilën e së kaluarës. Mendoj se e kaluara është e rëndësishme, por për të është folur dhe është shkruar shumë. Nuk është se mungojnë informacionet, por, nëse pyet njerëzit jashtë, askush nuk e di që vila është rezidencë artistike. Fjalë për fjalë, askush nuk e di. Disa mendojnë se është muze, disa mendojnë se hyrja është pa biletë, të tjerë se duhet biletë. Disa as nuk e dinë nëse është e hapur. Pra, nuk ka informacion të qartë se si mund të hysh në vilë.

Pastaj janë rojet dhe policia te dera. Për mua, kjo shkakton shumë ankth sa herë që duhet të hyj. Më

është dashur të hyj çdo ditë për tre muaj rresht, gjë që mendoj se është vërtet rrëqethëse. Kam folur për këtë, por askush nuk ndërmori asgjë. Pra, po, doja të merresha më shumë me të tashmen sesa me të kaluarën. Mendoj se kjo e ndërpreu disi idenë time fillestare…

Diona Budima: Ju keni përfshirë edhe një tekst të Fatos Lubonjës.

Vangjush Vellahu: Po. Në fund, kuptova se mund ta përfshija edhe atë si pjesë të së resë, e jo thjesht si diçka që i përket së kaluarës. Edhe pse Fatosi do të fliste, sigurisht, edhe për të tashmen. Këtë e di. Por ai do të fliste më shumë nga këndvështrimi i tij, ndërsa unë doja të flisja nga këndvështrimi im, si dikush që po qëndron këtu për tre muaj.

Diona Budima: Në rregull. Ku mendoni se mund të çojë më tej ky hulumtim? A planifikoni ta vazhdoni dhe ta zgjeroni?

Vangjush Vellahu: Po, këtë ende nuk e di. Vërtet nuk e di. Nuk e përdor më formatin e kodeve QR, për shkak të debateve dhe polemikave të ndryshme që dolën gjatë zhvillimit të projektit. Por dua ta vazhdoj, ndoshta jo pikërisht në të njëjtën formë, sepse ka pjesë që nuk më duhen më. Mendoj se ky lloj informacioni ishte krijuar posaçërisht për vilën, i lidhur me të dhe, përsëri, i ndërthurur me histori që përshkojnë kohën dhe hapësirën, por që në njëfarë mënyre kalojnë përmes vilës, sepse, në fund të fundit, bëhet fjalë për një sistem dhe një kontekst të caktuar historik.

Por, po, dua të vazhdoj të merrem me të dhe ta shqyrtoj më tej, ndoshta në një format tjetër: si libër, si doktoratë, ose ndoshta si vepër vizuale. Ende nuk e di. Më duhej një pushim, sepse në fund ishte një proces shumë intensiv për mua dhe kisha nevojë të shkëputesha pak prej tij.

Diona Budima: Në rregull. Për ta përmbyllur, a mund të na tregoni se çfarë ju ngjall interes ose entuziazëm tani? Mund të jetë diçka personale, artistike apo politike. A ka diçka që mezi prisni?

Vangjush Vellahu: Entuziazëm… Nuk e di, por patjetër që ka gjëra që pres me interes. Siç thashë, dua të hulumtoj më shumë dhe të përfshihem më shumë në rrëfimin tonë të drejtpërdrejtë. Në projektin që përmenda në fillim, prejardhja ime dhe historia ime personale kanë mbetur më shumë në prapavijë. Pra, pyetjet "Kush jam unë?", "Nga vij?" dhe të gjitha këto kanë shërbyer si një lloj shtyse, por nuk kanë qenë vërtet në plan të parë. Tani ndiej se duhet të përfshihem më shumë në atë që ndodh këtu. Kjo më bën të shoh përpara, drejt së ardhmes, drejt një të ardhmeje të re. Nuk e di nëse kjo mund të quhet entuziazëm, sepse ka qenë gjithashtu shumë e vështirë të…

Po. Nuk është e lehtë, sepse po flasim për një brez që e ka vështrimin të drejtuar diku tjetër, drejt një horizonti tjetër, dhe kjo është shumë e vështirë, edhe për mua. Nuk jam as i veçantë, as ndryshe në këtë drejtim. Të ndalesh dhe të shohësh të tashmen dhe të kaluarën e afërt kërkon, në fakt, shumë punë. E kuptova se askush nuk do t'i lexojë këto materiale, sepse ka shumëçka për t'u përfshirë. E megjithatë, kjo përfaqëson vetëm një pjesë shumë të vogël të përpjekjes për të kuptuar procesin nëpër të cilin po kalojmë si vend dhe si popull. Prandaj, për mua, rëndësi ka të merrem me këtë çështje jo vetëm nga një këndvështrim thjesht akademik, por më shumë nga një perspektivë artistike. Ende nuk e di si do të marrë formë. Vërtet nuk e di.

Diona Budima: Në rregull.

Vangjush Vellahu: Po.

Diona Budima: Ju faleminderit shumë.